

De “komme” of dorpskist van Kalmthout.

Deze kist bestaat nog steeds en bevindt zich in het archief. Ze werd wel grondig behandeld om verdere oxidatie tegen te gaan. De laatste keer dat ze tentoongesteld werd was in september 2016 ter gelegenheid van “Kalmthout in de jaren dertig” in het zojuist gerestaurerde Van Geertenhof.

Gezien de vele plunderingen in vroegere tijden was het wel nodig dat belangrijke documenten veilig bewaard werden. Zo schrijft Jean Bastiaensen in de “Geschiedenis van Kalmthout” dat er in 1673 in onze gemeente een ontmoeting plaatsvond tussen Willem III en de graaf van Monterey. De Hollandse troepen vielen de bevolking lastig en uit veiligheidsoverwegingen werden waardevolle zaken die niet in “de komme” konden opgeborgen worden in vaten naar Antwerpen gevoerd. *(bijdrage van Jan Franken, oudheidkundige kring)*

Over de Zonneput *(vervolg)*

Ook de Antwerpse dichteres Alice Nahon, die omwille van haar longaandoening, al eens in het Melkhuisje op krachten kwam, heeft zeker de put gekend. Aangezien daar wel eens naakt gezonnebaad werd, noemden sommigen het ook wel de **zondeput**. Kort voor haar dood verbleef Alice nog bij de Pijnenburgs en ze had, uit dankbaarheid, een vaas en bloemen meegebracht. Toen zij op 21 mei 1933 te Antwerpen overleed,

Trude en Alice met de vaas

brak de vaas op de tafel in het Melkhuisje. Pater Marcel Heyndrickx vertelde dat Geert en Trude ooit naakt op een tandem in de Geusenback gesignaleerd werden. Toen de Joodse aanwezigheid na 1930 alsmear uitbreidde en hiertegen pamfletten in Heide verspreid werden, nam Geert het voor hen op en reageerde met scherpe pen. Tony Impe vermeldt in Heide Vertelt nr. 21 de naam DIDULA in verband met de boekhandel van Hoornaert. Die naam heeft te maken met drie bewoners van de Geusenback, namelijk Hoornaert zelf (den **Dikke**), Henri Van Straten (den **DUnne**) en Geert Pijnenburg (de **LAnge**). Henri Van Straten was een gekend etser, zijn tekeningen vind je o.a terug in boeken van Timmermans, Claes en Elsschot. Hij kwam

om bij de bevrijding in september 1944 in Merksem, zijn lichaam werd nooit teruggevonden. De Geusenback was in de vijftiger jaren een geliefkoosd terrein voor de crossende jeugd. Hugo Hoornaert wedde met zijn vrienden dat hij tussen twee dicht bij elkaar staande bomen kon rijden. Na een snelle aanloop vloog hijzelf er inderdaad middendoor, maar zijn fiets zat met het stuur geblokkeerd tussen de twee stammen.

(Bijdrage van Jan Franken, oudheidkundige kring)

Dynamitering van de toren in 1945

Na de plaatsing van het dynamiet hadden de Duitsers de toegang naar de toren afgesloten met een hangslot. Toen Sooi Danckers met Arthur Clemminck, Jan Van de Pas en Rik Michielsens de torenkap wilden verwijderen kon men niet anders dan het slot doorzagen, want de sleutel was

verdwenen. Nog niet zo lang geleden werd het slot door een parochiaan terugbezorgd en zal het achteraan in de kerk naast het kader met de lont worden opgehangen.

(bijdrage van Jan Franken, oudheidkundige kring)

Oude foto's tijdens BIN-café in de kerk.

Op vrijdag 16 en zaterdag 17 oktober zal het BIN-café plaatsvinden in de Sint Jozefskerk in Heide. Deze activiteit kadert in een Nationale actie rond inbraken in woningen en heeft plaats tijdens de week van 19 tot 25 oktober. De actie is beter gekend als "1dag niet". Kalmthout zal dit jaar de nationale opening met persconferentie verzorgen. Tijdens een BIN-café kunnen bezoekers kennis maken met standen rond veiligheid (politie/brandweer/BE-alert/gemeente/veiligheidsbedrijven) en kan men informatie bekomen omtrent de Kalmthoutse BINs. Het gemeen-

tebestuur is bij deze gebeurtenis een sterke partner en zal extra een folder rond de Kalmthoutse BINs uitgeven. Tijdens het bezoek wordt een drankje aangeboden en krijgen bezoekers de gelegenheid om er gezellig te vertoeven en kennis te maken met de medebewoners.

Maar er is meer.....

In dit krantje ontdekte je al regelmatig oude foto's van Heide en van Kalmthout in het algemeen. Wel, Stan Wagemans bezit deze enorme collectie en wil die tentoon stellen tijdens het BIN-café. Daarnaast gaan we ook trachten om een aantal oude attributen van onze Heidegemeente waarover we hebben geschreven tentoon te stellen.

Als aanloop hiernaartoe ga ik proberen het krantje "Heide vertelt" te blijven verzorgen tot we zover zijn. Wat de frequentie betreft moet ik het nog wel eens even bekijken!

Ondertussen is een werkgroep bestaande uit leden van de Kalmthoutse BINs bezig om het geheel uit te werken. Als corona geen roet in het eten gaat strooien dan gaat dit best een aangenaam en interessant evenement worden. Zet de datum alvast maar in je agenda!

(foto van het BIN-café vorig jaar, toen had dit plaats in een leegstaand winkelpand op het Willy Vandersteenplein)

Leopold I bezocht onze gemeente!

In december 1836 bracht de eerste koning der Belgen, Leopold I, een bezoek aan onze gemeente. Hij was uitgenodigd door graaf De Mérode, eigenaar van "de Greef". De graaf had de toenmalige koning uitgenodigd voor een jachtpartij. Ter deze gelegenheid werd waarschijnlijk, zoals elders in het land, een "vrijheidsboom" geplant. Een lied "de lieflijke boom van Kalmthout" kan hier op doelen schrijft Jos Vorrsselmans in zijn boek "Kalmthout door de eeuwen heen". Het eerste deel van het lied luidt als volgt:

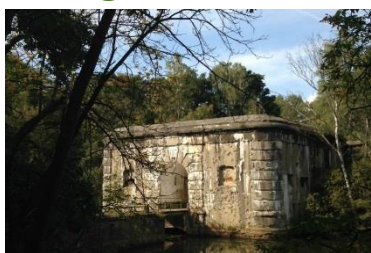
Boom, boom! Lieflijke boom
gesproten uit de aarde
en daar bloeit hij toch zo schoon
dan kwam aan dien boom, zo'n schone tak
zo'n schone tak
zo'n lieflijke tak
en die tak kwam aan den boom
en die boom kwam uit de aarde
en hij bloeit er toch zo schoon
boom, boom! Lieflijke boom

Op de bijgaande foto zie je de in Kalmthout wel bekende Cassenboom zoals hij er tijdens de vroegere jaren uitzag. Ik vermoed echter dat de Cassenboom ouder is en vroeger dan 1836 is geplant. We lezen in een eerdere reportage: "Kalmthoutkenner Jean Bastiaensen weet dat er weinig archief bestaat over de stoere zomereik. Eén van de weinige artikelen is van wijlen cultuurexpert Jan Caluwaerts. Die leert ons dat de eik eind 18de eeuw waarschijnlijk is uitgezaaid op het erf van landbouwer Huybrecht Cas op de Kapellensteenweg. Toen hij ging rentenieren bouwde Cas op zijn domein Villa Vogelenzang. Na zijn overlijden kwam alles in handen van zijn neef Cornelius Cas. Deze Antwerpse geldwisselaar verhuisde naar Kalmthout en werd na de Belgische onafhankelijkheid de burgemeester in Kalmthout."

Waar zou die boom dan wel geplant zijn? Misschien op "de Greef"?

(eigen bijdrage, bron "Kalmthout door de eeuwen heen")

Vraag van een lezer!

Beste Louis, bedankt voor het mooie initiatief waardoor we onze omgeving en zijn geschiedenis beter kunnen leren kennen. Zou het mogelijk zijn om een oproep te plaatsen voor informatie van wat er gebeurde op en rond het Fort van Ertbrand tijdens de bezetting gedurende de 2de WO. Ik zit bij de vrijwilligers die het Fort van Ertbrand als natuurland domein beheren. We hebben al veel informatie over de bouw en de vernietiging van het fort tijdens de 1ste WO. Maar over wat er gedurende de bezetting tijdens de 2de WO gebeurde op en rond het fort hebben we weinig informatie.

Wel over de periode dat het Belgisch leger de linie in gereedheid heeft gebracht, en er nadien van weggetrokken is. Maar over de periode juni 40 tot oktober 44 is er weinig bekend. Het is mogelijk dat er niets of bijna niets gebeurd is, aangezien het fort toen al totaal verouderd was. Maar ook het weten dat het niet is gebruikt is voor ons zinvol. Dus moesten er mensen zijn die informatie hebben over wat er in die periode is gebeurd verneem ik het graag.

Wie kan onze lezer helpen: tony.impe@telenet.be

Sport: Belgisch kampioen Richard Blendeman woonde in Heide

Richard Blendeman woonde van 1950 tot 1955 in onze Heidegemeente. Hij werd geboren in 26 november 1921 in Stekene en overleed op 29 maart 2004 in Deurne. Richard werd op 19 jarige leeftijd de Belgische kampioen veldrijden, dit was op 9 maart 1941 in Antwerpen. Dat Richard ook connectie had met Heide lezen we in het boek van Michellio: *"Toen hij in 1953 eens een kijkje kwam nemen tijdens de Sporta Wintersporten van Heide aan de Oude Withoef kreeg hij, ondanks dat hij eigenlijk al gestopt was, de "veldritmicroob" opnieuw te pakken. Hij ontmoette daar organisator Jos Spiessens en zijn medewerkers. De laatste proef tijdens de wintersporten was telkens de cyclocross. Richard vroeg of hij de*

zondag nadien eens mocht meerijden. Hij kreeg de toestemming en reed de zondag daarop tijdens die cross iedereen naar huis. Tijdens de daaropvolgende week ging hij naar het postkantoor in Kalmthout waar Michel Lambrechts toen het loket deed. Hij betaalde opnieuw zijn vergunning, zo was hij terug beroepsrenner. De zondag daarna trok hij naar Lens (omgeving Ath) om daar het Belgisch kampioenschap te betwisten. Bij het ingaan van de laatste ronde had hij nog 100 meter voorsprong op zijn achtervolgers maar plots brak zijn fietskader. Ter nauwer nood kon hij nog een damesfiets lenen van een toeschouwer naar hij werd toch nog voorbijgestoken door enkele renners. Jobke Funière werd de Belgische kampioen 1953 voor Roger De Clerck en Firmin Van Kerrebroeck, Blendeman werd nog vierde. Zo miste hij een tweede Belgische titel in zijn carrière!

(eigen bijdrage: bron Jubileumwielerboek 1929-1979 van Michel Lambrechts, alias Michellio)

Felicities bij de 25ste editie!

Lezer Philippe Meurisse, Missiehuislei, schrijft:

Geachte Heer van den Buijs, Heide vertelt / 25ste krantje. Een super (***** / vijf sterren) editie. Artikel: Hoe vindingrijk moest men zijn tijdens de oorlog. De Heer Louis Verpraet (ex - apotheker) heeft een uitstekende geheugen. Alle dagen, leer ik nog...

Lezer Paul Witters, vrijwilliger in Beukenhof, schrijft:

Beste Louis, zet jezelf ook eens even in de verf en als je het zelf niet wil doen doe ik het zelf. Met dank aan de redacteur....

Beste Louis,

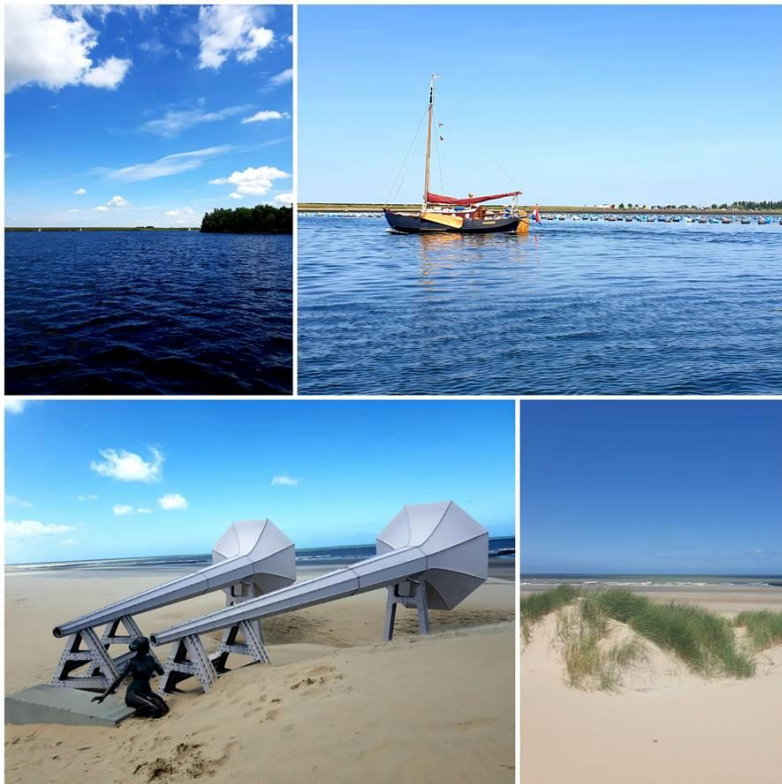
Even een woordje van dank voor je teksten op papier. Dat was voor Heide echt heel tof, en het gaf ons heel veel lees plezier. Als redacteur gaf jij steeds de primeur. Het bezorgde ons steeds een goed humeur. Niet getreurd want het gazetje blijft bestaan. Het is alleen van twee naar één gegaan. Dus een dikke dankjewel, Dat verdienen je wel!

En Louis laat dit als dank ook maar eens in je krantje verschijnen. Namens ons dank, Heide vertelt.

Ere wie ere toekomt!

Beste Louis, dank voor uw felicitaties maar jij blijft de initiatiefnemer van dit krantje. Jij zijt de machinist en wij rijden met het treintje mee. Mijn echtgenote verbetert al mijn teksten al heel mijn leven lang. Ze zoekt informatie op voor waardevolle gegevens. Zij is ook diegene die mailt en computert; ik kan alleen maar lelijk schrijven. Dank zij haar krijg jij verzorgde teksten via mail. Irene Selbeck levert jouw die verzorgde kwaliteit. Tijdens deze corona-tijd is dit voor ons een aangename tijdsvulling. En heel velen genieten van uw initiatief (onbetaalbaar). *(Louis Verpraet)*

Zomerse mijmeringen!

De Zee

Ik alleen zijn met de zee
ik wil alleen zijn met het strand
ik wil mijn ziel wat laten varen
niet mijn lijf en mijn verstand.

Ik wil gewoon een beetje dromen
rond de dingen die ik voel
en de zee, ik weet het zeker
dat ze weet wat ik bedoel.

Ik wil alleen zijn met de golven
'k wil alleen zijn met de lucht
Ik wil luist'ren naar mijn adem
Ik wil luisteren naar mijn zucht.

Ik wil luisteren naar mijn zwijgen
en daarna zal ik verder gaan
en de zee, ik weet het zeker
zal mijn zwijgen wel verstaan.

Een zomers aanzicht voor éénieder die thuis moet blijven, met bijpassend gedicht van Toon Hermans om even weg te dromen. We kunnen immers in ons hoofd altijd (blijven) reizen...

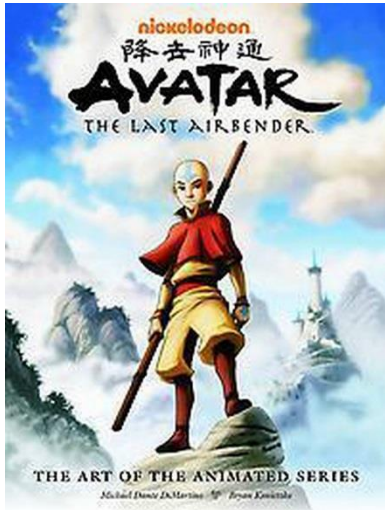
Even genieten van zomerse herinneringen... Ik maakte de foto's afgelopen dagen. Wie van onze lezers ondernam ooit zelf een (dag)tochtje naar deze wonderschone plaatsen? De bovenste twee foto's zijn van vorige week Oosterschelde, nabij de Bergsediepspluis (links) en de Grevenlingenspluis (rechts). De onderste twee zijn van gisteren (zondag) in Westende ter hoogte van Hotel Bellevue.

Het kunstwerk (gelijkend op oude grammofoons) uit het beeldenpark Beaufort aan onze kust is van Ivars Drulle. Een vrouw legt haar oor te luister. Je kan naast haar plaatsnemen en luisteren naar de zee en de wind.

(Bijdrage van Regina Bijl, Putsesteenweg)

Natuurdagboek 2020

Ken je de sciencefictionfilm 'Avatar' van James Cameron uit 2009? Het was een film die diepe indruk om me maakte, ik moet hem een dozijn keer bekeken hebben en kreeg er niet genoeg van. Vooral dat beeld van die prachtige wereld waar alles met mekaar verbonden is, als één vibratie

van harmonieuze energie, sprak me enorm aan. Ook het feit dat het hoofdpersonage -een jongeman in een rolstoel- zich opnieuw kon ontplooiën in de huid van zijn avatar. Magisch. Was het daarom dat ik me rond die periode liet verleiden door het beeld van mezelf als bosfee? Het begon als een grapje onder vrienden die me al gauw bij elke gelegenheid 'de bosfee' noemden. Ze leerden het ook aan hun kinderen en in no time was mijn avatar een doodnormaal begrip geworden. Ik vond het reuzeleuk, en begon me er ook naar te gedragen! Mensen denken dat ik al jaren 'alleen' woon, maar ik ben niet alleen. Ik heb hier ontelbare bosvrienden, die mij héél goed kennen. In de jaren dat ik hier woon heb ik echt banden gekregen met dieren uit het bos die op één of andere manier met me communiceren. Vaak subtiel, en altijd volgens hun eigen

leefpatroon, in hun eigen mogelijkheden. Je moet het gewoonweg willen zien, wellicht met een tikkeltje fantasie en een grote dosis heerlijk kinderlijke naïviteit. Buiten de 'wilde' bosvrienden heb ik al die jaren ook steeds een huisgenootje, een viervoeter die dicht bij me woont en samen met mij geniet van al die groene vrijheid. Al mijn honden waren steeds héél rustig en respectvol naar andere wezens toe, ik hoefde hen dat niet aan te leren. Toen Oliver twee jaar geleden in mijn leven kwam, als piepklein pupje dat ikzelf moest opvoeden, veranderde dat wel enigszins. Oliver-James is een West Highland White Terriër en zijn voorouders waren rattenvangers en jachthonden. Ondanks het feit dat dit ras nu beschouwd wordt als gezinshond, blijft dat jachtinstinct toch een klein beetje in hun genen. Tijdens de zomermaanden leven mijn hondje en ik voornamelijk buiten, en dan kom je heel wat andere boswezens tegen! Het eerste jaar maakte hij kennis met de eekhoorns, de egel, jonge merels en de glibberige slakken die hij godzijdank niet ging oplikken. Oliver is erg op het bos gericht, méér dan mijn vorige hondenmaatjes. Logisch want door de achteruitgang van mijn benen na dertig jaar MS, ga ik haast niet met hem wandelen. Af en toe neem ik hem in zijn mandje mee op mijn zalige driewiel fiets, maar het snuffelwerk beperkt zich tot mijn eigen terrein dat gelukkig met zijn 6000 m2 groot genoeg is voor een intelligente westie die op onderzoek wil gaan. Reden te meer om hem scherp in de gaten te houden... Het begon deze lente met de ontdekking van een kadaver van een jonge kraai. Zo fier als een gieter kwam hij er mee aanlopen, achterna gezeten door de woedende ouders. Of mijn kleine wollenbol de vogel zélf had gedood, durf ik te betwijfelen, het lijkje was al een beetje in staat van ontbinding. Ik vermoed dat het jong uit het nest was gevallen, maar voor het ouderpaar was Oliver uiteraard vijand nummer één geworden, en dat zou hij zich nog beklagen, een kraai die aanvalt is een geduchte tegenstander voor een kleine hond! De kraaienfamilie is hier al jarenlang aanwezig. Elke kraai heeft zijn eigen roep en uiteraard kan ik ze niet allemaal onderscheiden, maar ik weet toch wel dat de monogame koppels zich al enkele generaties in mijn stukje bos komen vestigen tijdens hun broedseizoen. Ik vind het een geweldige eer dat ze zich hier veilig genoeg voelen om hun onhandige kroost te laten uitvliegen, en ik maak er een erezaak van om mijn hond zo op te voeden dat dit nog lang kan blijven doorgaan. Mensen die me al wat langer 'lezen' herinneren zich vast de vele verhalen

die ik al schreef over deze majestueuze, hoogst intelligente vogels. Ik leerde in de loop der jaren ook dat ze hun kroost uiterst goed beschermen en je vaak niet eens kan ontdekken hoeveel jongen er zijn uitgevlogen. In de eerste dagen na 'de vondst' dacht ik dan ook dat er nog maar één

jong was, ik noemde het Clovis, naar de beroemde Frankische koning. Clovis gedroeg zich ook als een prinsenkind en hij vond het heerlijk in het bos op ontdekking te gaan, tot grote wanhoop van zijn oplettende ouwelui. Mijn viervoeter leerde al gauw wat hij mocht en niet mocht, en ondanks de grootte van mijn terrein was zijn bewegingsvrijheid erg beperkt! Vanuit mijn keuken hoorde ik

dan de hysterische roep van de klapwiekende kraaien die mijn verstijfd hondje vanuit de lucht belaagden. Vertwijfeld bleef hij stokstijf staan tot ik aan kwam rennen met mijn hoofd naar de lucht gericht terwijl ik de twee woedende zwartjassen sussend kalmeerde en mijn maatje naar veiliger vaarwater loodste. Ik vermoed dat eventuele voorbijgangers raar opkeken bij dit tafereel, ... een mens krijgt op deze manier snel een reputatie 😊. Algauw kende het kraaienpaar mijn rol in dit gebeuren en kwamen ze tot rust zodra ze zagen dat ik in de buurt was. Op een bepaald moment merkte ik dat Clovis langs de omheining naar boven klom (hij kon nog niet vliegen) en al fladderend aan de andere kant belandde, op de straat. Ik was op dat moment aan mijn brievenbus en hoorde vertwijfelde kreten. Mijn straat is niet echt heel druk, maar toch gevaarlijk genoeg voor het onhandige jong. De ouders waren muisstil toen ik de jonge vogel in het nauw dreef, oppakte en terug over de afsluiting tilde. Géén gekrijs, géén aanvallen, ... ze wisten verduiveld goed dat ik geen kwade bedoelingen had. Toen we de dag daarop samen de kat van de burens wegjaagden en zo het kraaienjong voor een tweede keer uit een benarde situatie haalden, hadden we hun vertrouwen gewonnen en gaven ze ons volledige inkijk in hun prachtige gezin. Ze waren met twee! Clovis was ravenzwart en zijn zus (of broer?) had enkele witte pigmentvlekken op de vleugels. In mijn hoofd was ze vrouwelijk, maar in feite kan je dat niet onderscheiden bij kraaien, en ik noemde haar Clothilde! Soms waren de twee belhamels samen op stap, maar heel vaak waren ze ook apart wat de taak van het ouderpaar echt niet eenvoudig maakte. In de boeken las ik dat kraaien na het uitvliegen nog een viertal weken voor de jongen zorgen, wat volgens mij in dit specifieke geval niet klopt. We zijn nu ruim over die vier weken en ma en pa zorgen nog steeds voor hun kroost. Clothilde kan ondertussen vliegen en zit vaak op een tak bedelend met haar vleugels te kleppen terwijl ze kirrende geluidjes maakt. Clovis daarentegen kan nog steeds niet vliegen, een week geleden is hij gewond geraakt aan zijn poot dat zag er niet zo goed uit. Heel even twijfelde ik en nam me voor in te grijpen, maar ik besloot het aan te zien. De ouders blijven hem zorgzaam voederen en langzaam maar zeker wint hij aan kracht. Hopelijk is dit een verhaal met een goede afloop, want de natuur kan ook onverbiddelijk hard zijn. Mijn pupil kent ondertussen de klappen

van de zweep al héél goed. Baby vogeltjes zijn géén speelgoed noch prooi. En laatst, toen een kleine bonte vliegenvanger uit het nestkastje gevallen was, bleef hij er pal naast zitten, mij roepend met een hoog keffend geblaf. Ik keek geïrriteerd op, want ook op dat gebied heb ik hem streng opgevoed, maar zag dat hij me wilde duidelijk maken dat er een diertje in nood was. Ik holde naar het kleine pluizenbolletje dat versuft en doodsbang ineengedoken op de grond lag. Het ouderpaar

hoorde ik wanhopig piepen met hun fijne alarmkreet. Ook met de bonte vliegenvangers heb ik reeds een geschiedenis, zij broeden hier al jarenlang in hetzelfde nestkastje dat ik nooit schoon-

maak zodat de meesjes het niet inpalmen, een tactiek die voorlopig blijkt te werken. Moeder en vader vliegenvanger kennen me goed en vliegen niet eens meer op als ik voorbijkom. Even wist ik me geen raad met dit kleine vogeltje tot ik bedacht dat ik uiteraard héél goed wist waar het vandaan kwam. Ik haalde vlug mijn lange ladder en klom met het kwetsbaar vogeltje omhoog tot ik het veilig terug in het nestkastje kon deponeren. De ouders waren dol van vreugde. Vader vliegenvanger bleef voor de opening van het nestkastje fladderen, nieuwsgierig naar binnen kijkend om te kijken of zijn kleine spruit het wel redde. Moeder vliegenvanger vloog wél direct in het kastje en enkele minuten later zagen we dat ze beiden weer naarstig op zoek waren naar insecten om hun kroost verder te voederen. Eind goed, al goed. Op dit moment is de bonte vliegenvanger familie verdwenen. Na het uitvliegen van de jongen blijven ze nog een dikke week in hun broedgebied en dan verdwijnen ze om eind juli al te beginnen aan hun tocht naar het verre Afrika. Te weten dat deze vogels met hun kleine vleugels die lange reis elk jaar aanvatten, en dat ze zo nauwgezet weten waar hun oude, vertrouwde nestkastje hangt, dat doet je toch geloven in de magie van hun wereld, niet? Elk jaar opnieuw word ik begroet door al deze unieke wezens, die me kennen en me vertrouwen. Is het dan verwonderlijk dat ik elk jaar een beetje meer verdwaal in de rol van mijn avatar?... de bosfee met haar kleine prins, Oliver-James.

(bijdrage van Carine Schelkens)

Nu is het echt geen mooi zicht meer!

Wie deze week de Kon.Astridlaan passeerde heeft het ongetwijfeld gemerkt. Het nieuwe voetbalcomplex van Heibos is langs deze weg nu mooi in beeld. De begroeiing werd weggehaald en alles wordt in gereedheid gebracht om er een mooi kunstgrasveld aan te leggen. Wat echter overblijft, en nu eigenlijk echt te voorschijn komt, is een elektriciteitscabine. Hierrond was destijds de oude kantine van de voetbalvereniging gebouwd. Door enerzijds het weghalen van die oude kantine en anderzijds door het verwijderen van de begroeiing kijken we nu echt wel op iets wat ik "lelijk" zou durven noemen. Naar verluid werd deze cabine enkele jaren geleden nog helemaal vernieuwd en mag ze niet verdwijnen. Tot hopen wij dat ze minstens zal gerenoveerd (of herbouwd) worden, passend in het toekomstig beeld van dit overig mooie sportcomplex!

CORONAVIRUS

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave

Redactie: Louis van den Buijs
vandenbuijslouis@gmail.com

0477/22.24.81

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be